

Hoe het begon

Beste Addie,

Ik weet niet zeker of ik je dit moet schrijven.

Maar het voelt gewoon beter om het wel te doen. Ondanks dat ik niet veel meer van je weet dan je naam.

Addie.

Is dat een afkorting van iets? Adelina? Adaliah? Adam? Adacadabra?

Hoe dan ook: hoi Addie. Ik ben Becca. Leuk om kennis met je te maken.

Als je dit leest, zou je het dan alsjeblieft niet lachend aan al je vrienden willen laten zien omdat je me maar raar vindt? Alsjeblieft? Fijn. Dank je wel.

Tja, waar zal ik beginnen?

Ik denk op het moment dat ik het pakket in de brievenbus vond. Toen begon de gekte. Of op het moment dat ik de wens deed? Of nee, wacht tot ik je vertel over de enge blonde vrouw!

Rustig ademhalen. Ik ga veel te vlug. Want eerst moet je weten *waarom* ik de wens eigenlijk deed. Goed. Dan begin ik bij wat er een week geleden gebeurde. Afgelopen maandag.

Ik stond buiten op het schoolplein met mijn (toen nog) beste vriendin Halina Mertens. We wonen in de Upper West Side, een woonbuurt in de wijk Manhattan in New York. Daar gaan we ook naar school.

Voordat de eerste bel gaat, gaan alle leerlingen altijd voor de deur in de rij staan. En al is het nu oktober, die dag was het zonnig en warm. Om ons heen hoorde ik de gewone stadsgeluiden: toeterende taxi's, optrekkende bussen, gehaaste voetstappen van mensen op weg naar de metro.

'Wil je weten,' zei ik tegen Halina, 'hoe het slaapfeestje voor mijn verjaardag komende zaterdag eruit gaat zien?'

Ik was opgewonden. Mega opgewonden. Halina bleef altijd logeren op mijn verjaardag en dan hadden we altijd de grootste lol.

'Hm-hm,' zei Halina, maar ze keek op haar telefoon.

‘Ik heb witte T-shirts gekocht, scrunchies, kussenslopen én etuis,’ zei ik. ‘En natuurlijk alle mogelijke kleuren textielverf. Blauw, rood, groen, geel, paars, roze...’

Halina keek op. ‘Dat lijkt me wel wat veel voor alleen ons tweetjes.’

‘Van textielverf heb je nooit te veel,’ zei ik. Ik droeg die dag trouwens een tie-dye sweater. Halina en ik hadden in de zomer twee bij elkaar passende sweaters gemaakt. ‘We eten taart, blijven laat op en vertellen een kettingverhaal!’ Ik glimlachte. Een kettingverhaal vertellen is ons favoriete spelletje. Dan verzinnen we om de beurt een zin die we aan elkaar rijgen tot een verhaal. En we gaan net zolang door tot we een goed einde hebben.

Directeur Fort liet iedereen superlangzaam naar binnen. Halina en ik schuifelden een stukje naar voren in de rij.

‘Nou, eh, even over je verjaardag...’ begon Halina en meteen verkrampten mijn schouders.

‘Wat?’ vroeg ik.

‘Ik kan niet komen logeren,’ zei ze vlug. ‘Ik moet zondagochtend vroeg op voor een schaaktoernooi.’

Mijn hart stond stil. ‘O. Oké. Kun je niet een keertje overslaan?’

‘Nee,’ zei Halina. ‘Maar ik kom wel zaterdag voor de taart en zo.’

Ik voelde me misselijk.

Halina en ik kennen elkaar al vanaf groep 2. Onze moeders hadden een speelafpraak voor ons gemaakt en Halina's moeder bracht haar naar ons appartement. Eerst hebben we elkaar een hele poos onwennig staan aanstaren. Toen stelde mijn moeder voor om met lego te gaan spelen. Halina en ik maakten een kasteel en al gauw verzonnen we een spel dat we Draken en Tovenaars noemden. Vanaf die dag waren we elkaars beste vriendin. En de vier jaar daarna zaten we bij elkaar in de klas. Tot dit jaar. Groep 7. Ik werd in 7A geplaatst en Halina in 7B.

Stel je het geluid voor dat ik maakte op de eerste dag van het nieuwe schooljaar, toen directeur Fort de namenlijsten van alle klassen voorlas. Ik klonk als een blatende geit. Niet dat ik nou zo bekend ben met geiten. In hartje New York zijn geen boerderijen. Eigenlijk ben ik een beetje bang voor geiten. En voor schapen. En voor vogels. Voor bijna alle dieren. Hoe dan ook, ik maakte een raar geluid. Omdat ik het vreselijk vond dat Halina en ik niet in dezelfde klas zaten.

Ik kon niet geloven dat Halina niet kwam logeren op mijn verjaardag. Ik probeerde kalm te blijven door rustig en diep adem te halen.

‘Hé, zullen we vandaag na school afspreken?’ vroeg ik.

Maar ze gaf geen antwoord. Ze begon enthousiast te zwaaien naar iemand aan de andere kant van het plein.

Die iemand was Georgette Dimopoulos, de paarsharige schaakkampioen van groep 7.

Die ook kampioen vriendinnen inpikken was.

Georgette zit bij Halina in de klas. Op een dag had Halina haar uitgenodigd om een potje Draken en Tovenaars mee te spelen in de lunchpauze. Maar Georgette had Halina er na een kwartier van overtuigd dat het een kinderachtig spel was. Dat we beter konden gaan spiegelen. ‘Mij best,’ zei ik. Ik kende het niet, maar de bedoeling is dat je met zijn tweeën tegenover elkaar gaat staan. Daarna doe je elkaars bewegingen na, alsof je in de spiegel kijkt. Met zijn *tweeën*, dus een van ons moest steeds wachten tot de andere twee klaar waren. En daarom is het niet echt het leukste spel om met drie personen te spelen, toch?

Georgette had Halina ook overgehaald om mee te doen met naschoolse schaakles. Dus het was ineens schaken dit en schaken dat, bla bla bla. Ik zal je eerlijk zeggen dat ik me soms voorstelde hoe ik al die kleine schaakstukjes een voor een doormidden brak.

Georgette perste zichzelf achter ons in de rij. ‘Je moet nu meteen op Vriendstagram kijken,’ zei ze bazig tegen Halina.

‘Weet je nog die jongen die vorige week bij het schaaktoernooi moest huilen? Iemand heeft daar een filmpje van gepost!’ Ze blies een grote roze kauwgombel.

Halina’s ogen werden zo groot als schoteltjes. Meteen begon ze druk op het schermje van haar telefoon te tikken. ‘Dat meen je niet! O, wat gênant!’

‘Ja, echt een janker!’

Oké. Georgette is niet zo aardig. Daar komt bij dat zij en Halina totaal geobsedeerd zijn door Vriendstagram. Een app die ik niet mocht gebruiken, laat staan downloaden. Ik mocht niet eens een telefoon. Dat was een van de duizend regels van mijn moeder.

Halina en Georgette bekeken giechelend het filmpje toen we bij de schooldeur aankwamen.

Directeur Fort keek ons hoofdschuddend aan. Hij is kaal en heeft priemende, donkere ogen.

‘Mejuffrouw Singer,’ zei hij tegen mij. ‘Je schoenveters zitten los.’

‘Sorry, meneer Fort,’ zei ik. Ik knielde om de veters van mijn gympen te strikken.

‘Mejuffrouw Mertens. Weg met die telefoon. Onmiddellijk.’

‘Sorry, meneer Fort,’ zei Halina, en ze propte haar telefoon zo vlug als ze kon in haar tas.

‘Mejuffrouw Dimopoulos. Gooi die kauwgom weg.’

Hij is een man van weinig woorden. Maar als hij iets zegt, is het altijd streng.

Terwijl Georgette naar de vuilnisbak rende om haar kauwgom weg te gooien, liep ik naast Halina de school in.

‘Dus spreken we af vanmiddag?’ vroeg ik. ‘Na school bij mij?’

‘Ik... Ik kan niet,’ zei ze aarzelend. ‘Ik ga naar Georgette.’

En nodigde ze me uit om mee te gaan naar Georgette? Nee, dat deed ze niet. Wat eigenlijk wel logisch was, want Georgette en ik waren geen vriendinnen. We waren allebei een vriendin van Halina, maar zeker niet van elkaar. Ik had Georgette ook niet uitgenodigd voor mijn verjaardag. Omdat ik niet de hele tijd over Vriendstagram en schaken wilde praten. Van mijn moeder mocht ik nog meer klasgenoten uitnodigen, maar ik hou niet van grote feesten. En laten we eerlijk zijn, op Halina na had ik eigenlijk geen vriendinnen.

‘Zie ik je dan wel in de pauze?’ vroeg ik.

‘Tuurlijk,’ zei Halina. Georgette kwam binnen en samen renden ze de trap op. Ik sjokte achter ze aan en probeerde niet te laten zien hoe in de steek gelaten ik me voelde.

Zodra ik boven in de gang kwam, zag ik Halina en Georgette het lokaal van 7B in verdwijnen. Met dichtgeknepen keel stond ik even stil voor de deur van 7A.

‘Becca, kom je nog binnen of blijf je *de hele tijd* op de drempel staan, zodat *niemand* er meer in kan?’

In de klas stond mijn lerares, juf Nanda. Ze had haar handen in haar zij en keek me aan. Zoals altijd had ze haar ogen zwaar opgemaakt met dikke, zwarte strepen eyeliner. En zoals altijd sprak ze haar woorden dramatisch en nadrukkelijk uit, alsof ze de hoofdrol had in een toneelstuk.

‘Sorry,’ zei ik. Weer klonk ik als een blatende geit.

Ik stapte het lokaal in en liep naar mijn plaats achterin, naast Stef Harmse.

Stef heeft piekerig bruin haar en draagt elke dag een trainingsbroek en zijn gymshirt. Zoals gewoonlijk zat hij over een kladblok gebogen te tekenen.

Elijah Weinberg zat aan de andere kant. Hij zat druk te praten met zijn twee beste vriendinnen, Emma Ono en Elizabeth Koning, die in de rij voor me zaten. Elijah, Emma en Elizabeth noemen zichzelf de drie E’s. In de pauze verzinnen ze samen dansjes. Ze dragen een heleboel accessoires: rubberen armbanden, lange kettingen, ringen, glinsterende baretten en gekleurde sjaltjes. Ze leken altijd veel lol te hebben, maar ik ging eigenlijk nooit met ze om.

‘Tijd om aan de slag te gaan!’ zei juf Nanda. ‘We hebben een *belangrijke* week voor de boeg. Spellingdictee op woens-

dag en een rekentoets op *vrijdag*, meteen na de *weeksluiting*.’

Er klonk opgewonden geroezemoes in de klas. Bij de weeksluiting op vrijdag werd altijd de Beste-leerling-van-de-week bekendgemaakt. Die eer gaat meestal naar iemand die een toets foutloos heeft gemaakt, of een schaaktoernooi heeft gewonnen. Ja, Georgette is Beste-leerling geweest. Twee keer. Ik nog nooit. Ik ben nu eenmaal geen type voor Beste-leerling-van-de-week.

‘Willow,’ zei juf Nanda tegen een meisje op de eerste rij, ‘leg *alsjeblieft* je boek weg en haal van *iedereen* het rekenhuiswerk op.’

Ik stak mijn hand in mijn rugzak om mijn rekenschrift te pakken. Daar had ik gisteravond de sommen in gemaakt.

Hé. Waar was het nou? Ik keek in het grote vak. Ik keek in het kleinere vak. Ik keek in het kleine vakje aan de voorkant van mijn rugzak. Ik keek zelfs in het kleinste vakje, waarin een indrukwekkende verzameling snoeppapiertjes en gebroken potloden zat.

Maar het schrift zat er niet in. Ik moest het thuis hebben laten liggen. Wat zei ik? Geen Beste-leerling-van-de-week-materiaal.

Dit meen je niet, dacht ik, terwijl Willow steeds dichterbij mijn tafeltje kwam.

Stef gaf haar zijn schrift. Toen draaide Willow zich om naar mij. Haar donkerbruine haar zat in een losse knot op haar hoofd. Ze droeg een witte trui waarop met groene letters de tekst NOG ÉÉN HOOFDSTUK stond. Haar oorbellen waren twee plastic pizzapunten.

‘Ik kan mijn schrift niet vinden,’ fluisterde ik. Dit was erg. Heel erg. Juf Nanda was bepaald niet gemakkelijk als het om vergeten huiswerk ging.

Willow trok een meelevend gezicht. ‘O jee.’

Ik knikte instemmend. Langzaam stak ik mijn hand op.

‘Ja, Becca?’ zei juf Nanda.

‘Ehm, het spijt me heel erg, maar ik denk dat ik mijn schrift heb vergeten,’ zei ik. ‘Mag ik het morgen inleveren?’

Het werd doodstil in de klas.

‘*Denk* je dat je het hebt vergeten, of *heb* je het vergeten?’ De zwart omrande ogen van juf Nanda werden smaller.

‘Ik heb het vergeten,’ mompelde ik. Ik wenste dat ik zó zou krimpen dat ik me in mijn etui kon verstoppen.

De juf fronste haar wenkbrauwen. ‘Zo. Dat is dan erg *slordig*. En nu vraag je of je het *morgen* mag inleveren? Zou dat *eerlijk* zijn tegenover je klasgenoten?’

‘Waarschijnlijk niet. Het spijt me.’ Ik liet mijn hoofd hangen.